

MARK TWAIN

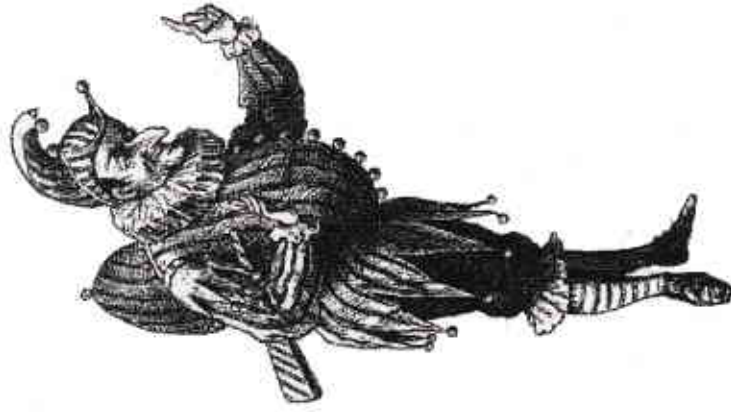
DIN COPILĂRIE

REGIS

CUPRINS

Din copilărie.....	4
Rugăciunea pentru turtă dulce	5
Hipnotizatorul	11
Cum am câștigat trei dolari.....	31
Știrea despre moartea mea	44
 Bancnota de un milion de lire	 46

ISBN 973-96181-0-3

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Tiparul executat la Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

MARK TWAIN

Samuel Langhorn Clemens, cunoscut sub pseudonimul Mark Twain, s-a născut în anul 1835 într-un târgușor din statul american Missouri.

A fost pe rând tipograf, ziarist, căutător de aur, pilot de vas; participă la războiul pentru abolirea sclaviei.

Scrieri mai importante: Viața pe Mississippi (1875-1883), Aventurile lui Tom Sawyer (1876), Aventurile lui Huckleberry Finn (1885), Prinț și cerșetor, și altele.

A murit în anul 1910.

DIN COPILĂRIE

RUGĂCIUNEA PENTRU TURTĂ DULCE

(15 august 1906)

Am început să merg la școală când aveam vreo patru ani și jumătate, în acele zile de demult, la Annibal¹, în Missouri² nu existau școli de stat, ci numai două școli particulare, la care se cerea o taxă de douăzeci și cinci de cenți pe săptămână pentru fiecare elev, deși plata se făcea pe apucate. Miss Horr îi dăscălea pe copiii mai mititei într-o șandrama de scânduri, aflată la capătul dinspre miazăzi al Străzii Mari. Mister Sam Cross predă copiilor ceva mai măricei într-o hardughie de lemn, cocoțată pe-un deal. Pe mine m-au dat la școala domnișoarei Horr, și îmi amintesc de prima mea zi de școală în

1. Orașel pe malul fluviului Mississippi; aici și-a petrecut Mark Twain copilăria și adolescența (1839-1853).

2. Stat în regiunea centrală a S.U.A.

șandramaua aceea de scânduri ca și cum ar fi fost ieri, deși au trecut mai bine de șaizeci și cinci de ani de atunci; în orice caz, îmi amintesc de o întâmplare petrecută în prima zi. Călcasem nu știu ce regulă și mi s-a atras atenția să nu mai fac niciodată așa ceva, spunându-mi-se că pedeapsa pentru recidivă este bătaia cu biciul. Totuși, am greșit din nou, și miss Horr mi-a poruncit să mă duc să caut o nua și să i-o aduc. Am fost bucuros că mi-a încredințat mie sarcina asta, fiindcă mă socoteam în stare să aleg o nua potrivită cu mai mult discernământ decât oricare altul.

Scormonind în țărână, am găsit o așchie veche de stejar, lată de două degete, groasă de un sfert de deget și îndoită ușor la un capăt, lăsată pesemne de un dogar. Mai erau pe-acolo câteva așchii frumoșele, de același soi, dar am ales-o tocmai pe aceasta, cu toate că era putredă. I-am adus-o domnișoarei Horr, i-am înmănat-o și am rămas în fața ei, cu o mutră smerită și resemnată, menită să-și câștige îngăduința și simpatie, ceea ce însă nu s-a întâmplat. Dumneaei ne-a aruncat, atât mie cât și așchiei, o lungă privire, de strașnică dezaprobare, apoi m-a strigat pe numele meu întreg: Samuel Langhorn - Clemens

- îmi auzeam, cred, pentru prima oară numele rostit în întregime și dintr-o dată - și mi-a spus că-i este rușine de mine. Aveam să învăț în curând că atunci când un dascăl îl strigă pe un elev cu numele lui întreg e semn de bucluc. Miss Horr mi-a zis apoi că are să trimită un băiat mai priceput la nuiile decât mine, și mă apucă și acuma jalea când îmi amintesc câte chipuri s-au luminat de speranța că vor primi această misiune. De primit, a primit-o Jim Dunlap, iar când s-a întors cu nuiua aleasă de el, a trebuit să recunosc că era un expert.

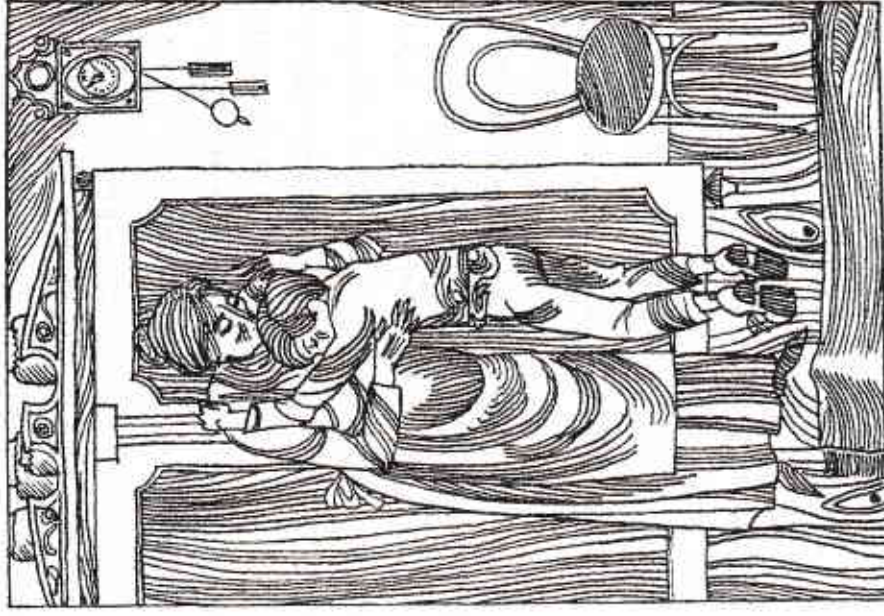
Miss Horr era o femeie de vârstă mijlocie, originară din Noua Anglie³, avea obiceiurile și principiile celor din Noua Anglie, și își începea întotdeauna ora cu câte o rugăciune și cu citirea câte unui capitol din Noul Testament, pe care ni-l explica apoi pe scurt, într-unul din aceste scurte comentarii, miss Horr a dezvoltat ideea cuprinsă în textul: „Cere și ți se va da”, spunând că oricine se roagă din toată inima și cu dorința fierbinte de a căpăta vreun lucru poate fi sigur

3 Regiune din nord-estul S.U.A., unde Anglia a înființat la începutul secolului al XVII-lea unele din primele ei colonii de pe teritoriul Americii de Nord.

că rugăciunea îi va fi împlinită. Am fost atât de impresionat și atât de încântat de posibilitățile pe care mi le oferea această rețetă, încât cred că auzeam pentru întâia oară de ea. Și m-am gândit să încerc și eu. Având deplină încredere în miss Horr, nu mă îndoiam cătuși de puțin de rezultate. M-am rugat, așadar, să capăt nițică turtă dulce.

Margaret Kooneman, fika brutarului, venea în fiecare dimineață la școală cu o bucată de turtă dulce; de obicei o ținea ascunsă, dar în ziua aceea, când mi-am sfârșit rugăciunea și am ridicat privirea, am băgat de seamă că turtă era la îndemână și că fetița se uita în altă parte. Cred că toată viața mea nu m-am bucurat de vreun răspuns la rugăciune mai mult decât m-am bucurat de răspunsul primit în clipa aceea; și m-am convertit de îndată. Aveam nenumărate dorințe de tot felul, care până atunci rămăseseră totdeauna neîmplinite, însă în clipa aceea m-am hotărât să mi le împlinesc singur, și încă din belșug, acum, că aflasem calea.

Dar visul acesta, la fel ca toate celelalte vise cu care ne legănam în viață, nu avea nici un temei. În următoarele două sau trei zile m-am

tot rugat, cum nu s-a mai rugat, cred, nimeni în târgușorul nostru; m-am rugat din toată inima și cu toată seriozitatea; dar nu m-am ales cu nimic. Am băgat de seamă atunci că nici cea mai fierbinte rugăciune nu e în stare să-mi mai facă rost de turtă dulce, și am ajuns la încheierea

că dacă un om își păzește bine bucata de turtă dulce și nu-si ia ochii de la ea, nu are de ce să-și bată capul cu rugăciuni.

Pe maică-mea a îngrijorat-o nu știu ce anume în atitudine și în purtările mele, încât m-a luat la o parte și a început să mă descoasă cu multă bunăvoință. De teamă să nu-i amarasе sufletul atât de bun, n-am vrut să-i dezvălui schimbarea ce se petrecuse în sufletul meu, dar în cele din urmă i-am destăinuit, cu lacrimi în ochi, că am încetat să fiu creștin. Cu inima zdrobită, m-a întrebat de ce.

I-am arătat cum îmi dădusem seama că nu fusesem creștin decât de dragul câștigului și că nu mai puteam suporta acest gând, prea era mare ticăloșia. Atunci, m-a strâns la piept și m-a consolât. Din ceea ce mi-a spus am priceput că dacă voi continua să fiu astfel, nu voi rămâne niciodată singur.

HIPNOTIZATORUL

(1 decembrie 1906)

Unevenimenttulburător în viața târgușorului nostru a fost sosirea hipnotizatorului. Cred că era în 1850. Nu sunt sigur, dar în privința lunii, îmi amintesc precis - era în mai; amănuntul a dăinuit în memoria mea vreme de cincizeci de ani. Câteva mici întâmplări din luna aceea m-au ajutat să-l păstrez proaspăt în amintire în tot acest timp întâmplări fără importanță și nevrednice să fie îmbălsămate, pe care totuși mintea mea le-a păstrat cu grijă, alungând, spre a le face loc și spre a le asigura confortul necesar, lucruri de reală valoare.

Adevărul este că memoria unui om e la fel de lipsită de noimă ca și conștiința lui, și nu are nici un criteriu pentru stabilirea valorilor și a proporțiilor. Dar să lăsăm deoparte aceste